

Sănătatea sufletului vindecă bolile trupului

de Ionel Cadar

Imediat după ce Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat suflare de viață, sufletul și trupul său posedau o sănătate deplină, pentru că erau pătrunse de energiile divine. Astfel, Sf. Grigore Palama notează că Harul Dumnezeiesc completa prin foarte multe binefaceri, insuficiența naturii noastre.

”Erau feriți de boală (...) datorită darurilor primite lacrație,” remarca Sf. Vasile.

Datorită păcatului neascultării protopărinților noștri Adam și Eva, am pierdut haina de lumină protectoare dumnezeiască, trecând în această lume trecătoare și pieritoare, fiind osândiți să ducem o viață care este pradă multor rele și nenorociri. Acum, sănătatea trupului, pentru orice om, nu mai poate fi un bun dobândit în mod definitiv; ea nu există niciodată în mod absolut și de fapt nu este altceva decât un echilibru parțial și provizoriu, o stare de mai puțină boală.

Sf. Maxim Mărturisitorul notează la modul general: ”O viață bine ordonată este cauză a sănătății, în schimb dezordinile spirituale se traduc inevitabil, în suflet și în trup, prin tulburări patologice.

Atunci când sufletul participă la pacea divină și la ordinea harului, el comunică această pace și ordine funcțiilor trupului, putându-se realiza chiar și la vârste înaintate o uimitoare vigoare și tinerețe surprinzătoare.

În cazul sfinților, uneori trupul face dovada suferinței și a stricăciunii, iar alteori le este dat să manifeste în corp sănătate prin harul lui Dumnezeu, transformând soarta obișnuită a materiei. Sf. Ioan Scărarul scrie în această privință: ”Atunci când omul este unit și amestecat lăuntric cu iubirea Dumnezeiască, se vede strălucind pe trupul său ca o oglindă, strălucirea și liniștirea sufletului său, precum s-a petrecut cu Moise când după ce a fost cinstit cu vederea lui Dumnezeu, fața sa a devenit toată plină de lumină.” De aici putem trage concluzia că trupurile sfinților s-au făcut nesticăcioase pentru că au fost curățite de această flacără prea curată a dragostei dumnezeiești, fiind pătrunse de harul divin, dobândind astfel însușirea nesticăciunii, fiind cei dintâi care realizează în această lume premizele transfigurării și ale învierii asigurate întregului neam omenesc prin Hristos. Ei mărturisesc înaintea tuturor oamenilor despre sfârșitul oricărei boli, despre vindecarea naturii umane totale prin ”doctorul suprem al sufletelor și al trupurilor”, manifestând primele roade ale acestora și aducând o cheazăie a sănătății superioare și definitive din Împărăția Cerurilor.

E firesc deci că trebuie să preferăm sănătatea, dar cu condiția ca să fie trăită în Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Întoarcerea la sănătatea fizică are sens, după învățătura sfinților părinți, în raport cu scopurile ultime ale omului și cu mântuirea întregii sale ființe, care nu este cu puțință decât prin biruința asupra păcatului. Dacă omul rămâne bolnav sufletește, sănătatea trupului nu-i slujește la nimic, căci el rămâne ”trup” și nu-și folosește organele pentru a-l slăvi pe Dumnezeu, luând la sfârșitul vieții pământești destinația gheenei.

Sănătatea dată de Dumnezeu și de medicină nu este aceeași. Dumnezeu vindecă atât sufletul cât și trupul, iar medicina cel mult trupul, pentru scurtă durată și precar. Deci sănătatea trupească este provizorie, iar în sănătatea sufletească se cuprinde începutul vieții veșnice. Este importantă sănătatea sufletească și, cu atât mai însemnată, cu cât sufletul este superior trupului (Sf. Ioan Gură de Aur).

„Dumnezeu este Cel ce dă sănătate celui ce suferă, când voiește”, yice Sf. Varsanufie, voia Sa tinzând, așa cum am văzut, spre ceea ce este mai bine pentru fiecare din punct de vedere duhovnicesc. Deci sănătatea este un dar prețios de la Dumnezeu. Bogăția, fără sănătate, este pentru om aproape tot una cu ceea ce reprezintă drumul pentru un om fără picioare. În zilele noastre, rareori se întâmplă ca în trupul sănătos să viețuiască un suflet sănătos, ci în cea mai mare parte, și aproape întotdeauna, sufletul sănătos viețuiește în trupul neputincios, iar sănătatea trupului îi deschide omului ușa spre multe capricii și păcate, iar neputința trupului o închide (Sf. Tihon Zadonschi).

Un bătrân oarecare deseori se îmbolnăvea. În cursul unui an s-a întâmplat să nu fie bolnav; bătrânul se mângăia foarte mult din această pricină și plângea zicând: ”M-a părăsit Dumnezeul meu și nu m-a cercetat”

Un însoțitor inevitabil al vieții noastre este boala. Oricât am vrea s-o evităm, oricât ne-am strădui să ne păstrăm sănătatea, totuși, cândva, aceasta se va clătina și va ceda și, astfel ne vom îmbolnăvi, adică ne vom găsi în patul durerii: bătrâni, tineri și copii, bărbați și femei, buni și răi.. Toți, fără nici o deosebire, trecem prin această ”probă de foc” care este boala.

Dumnezeu îngăduie lipsurile și neajunsurile în viața noastră nu fără un scop anume; întotdeauna scopul lui Dumnezeu este relația noastră cu El.. Durerea trupească are drept scop să ne determine a ne apropia de

Hristos. Nu trebuie să fim dezamăgiți dacă Hristos ne refuză ceea ce Îi cerem și ne dă altceva mult mai important- mântuirea noastră sufletească. Sănătatea sufletească este infinit mai scumpă decât cea trupească.

O nenorocire gravă, o boală grea și istovitoare nimicește egoismul, ne face să înțelegem că suntem nimic și totodată ne determină să ne gândim la Dumnezeu Cel uitat de noi, să ne pocăim, să ne plângem păcatele, să alergăm la duhovnic și cu durere în suflet să cerem dumnezeiască milă, iar la sfârșit Sfânta Euharistie. și atunci, dar numai atunci, sufletul nostru se va ușura și va reînvia din starea de morbiditate. E mai bine ca în toată viața de aici să fi bolnav cu trupul, dar cu sufletul să fii sănătos, decât să fii sănătos cu trupul, iar cu sufletul să fii neputincios.

Pentru trup, bolile sunt o băutură amară, iar pentru suflet, o tămăduire mântuitoare. Așa cum sarea împiedică putreziciunea cărnii și peștelui și nu îngăduie să se zămislească într-însele viermii, tot așa orice boală ferește Duhul nostru de putreziciunea și descompunerea ducovnicească și nu îngăduie patimilor, ca unor viermi sufletești, să se zămislească în noi. (Sf. Tihon Zadonschi).

(Va urma)